

Hồi 526

Nhất kỷ hảo ác

Trong phòng phương trượng, Yến Phi và Chi Độn lại một lần nữa gặp nhau, đều cảm thấy vui vẻ thân thiết. Hai người ngồi xếp bằng đối diện nhau, sau mấy lời hỏi sức khỏe, Yến Phi nói: “Tại hạ định đến thỉnh an đại sư, chỉ vì thật sự bận rộn, đến giờ mới rảnh, hy vọng không quấy rầy sự thanh tu của đại sư”.

Chi Độn mỉm cười nói: “Giữa chúng ta cần gì phải khách sáo như vậy? Trước tiên ta sẽ báo với Yến thí chủ tình hình gần đây của Hoàn Huyền, thế nào?”.

Yến Phi bật cười: “Nghe ngữ khí của đại sư, hình như rất hài lòng tình hình phát triển gần đây của Hoàn Huyền gần đây, đúng không?”.

Chi Độn phấn khởi nói: “Yến thí chủ dùng từ sinh động truyền thần, lão nạp cũng không cần vòng vo, sau khi Hoàn Huyền chiếm cứ Kiến Khang, tuy chỉ có thời gian mấy ngày, nhưng đã thể hiện hết tính cách hà khắc bủn xỉn, thích khoe khoang của y, y càng nôn nóng xung để hơn, tất cả những hành vi của y thật là buồn cười”.

Yến Phi nhú mày nói: “Đại sư có biết Tiều Tung, Tiều Phụng Tiên, Tiều Noãn Ngọc, Lý Thục Trang và Trần công công đều là người của Ma môn hay không, bọn chúng mưu tính sâu xa, đã chuẩn bị nhiều năm nay, làm sao có thể để Hoàn Huyền làm càn?”.

Chi Độn nói: “Bi Phong đã nói cho ta biết chuyện liên quan đến bọn Tiều Tung, cho nên ta đặc biệt để ý bọn chúng. Nếu Hoàn Huyền chịu nghe lời bọn Tiều Tung, chắc chắn có cơ hội thành công. Nhưng Hoàn Huyền là người như thế nào, ỷ vào tài cán gia thế, tự cho là bậc anh kiệt trên đời, đến bây giờ đặc ý được một lúc, càng không thềm nghe ý kiến của người khác, huống chi y lại rất đa nghi, nếu ý kiến của bọn Tiều Tung trái với ý của y, y không sinh nghi mới lạ. Theo tình hình bây giờ Hoàn Huyền không phải trọng dụng Tiều Tung và Tiều Phụng Tiên mà là người trong tộc của y. chẳng hạn như dùng Hoàn Vĩ làm Kinh Châu thích sử, Hoàn Khiêm làm Thị trung, Hoàn Dận làm Trung thư lệnh, Hoàn Hoàng làm Thanh Châu thích sử, Hoàn Tu làm Phủ quân đại tướng quân”.

Hơi ngập ngừng rồi nói tiếp: “Trước khi thành Kiến Khang tan vỡ, những kẻ đầu hàng y sớm đều được trọng dụng, như Vương Mật, Ân Trọng Văn, Ca Phạm Chi, trong đó Vương Mật được thăng làm trung thư giám. Vương Du, kẻ dâng Thạch Đầu thành lập được đại công, lẽ ra đã bị ngồi chơi xơi nước, nhưng nhờ có Vương Mật nói hộ, cho nên không cần phải bị đày đi

xa, đổi làm Thượng thư bộc xạ, có thể thấy Hoàn Huyền dùng người chỉ nghĩ đến tình cảm chủ quan, không sắp xếp chu toàn”.

Yến Phi nói: “Nói như vậy, Ma môn đã chọn lầm người”.

Chi Độn nói: “Ma môn cũng không có sự chọn lựa gì khác. Hoàn Huyền lập được công lớn, tỏ ra tự phụ, đối xử đặc biệt hà khắc với các quan lại tấu sự. Chẳng hạn như phát hiện trong tấu chương có một chữ sai hoặc một nét sai, chẳng khác gì như bắt được vàng, tự thị thông minh, lại còn tra khảo nghiêm ngặt, khiến ai cũng thấy nguy ngập, lại đích thân ra lệnh cho các quan lại cấp thấp nhất, cho nên chiếu thư mệnh lệnh ban ra rối rắm, nhiều đến nỗi khiến người ta ứng tiếp không kịp, chuyện nhỏ thì tỉ mỉ, nhưng chuyện lớn lại chẳng tới đâu, cũng không biết xử lý thế nào. Từ đó có thể thấy Hoàn Huyền không phải là nhân tài trị nước”.

Yến Phi thầm nhủ nếu Hầu Lượng Sinh vẫn còn sống, lại được Hoàn Huyền trọng dụng, Hầu Lượng Sinh cũng chịu toàn lực giúp Hoàn Huyền quản trị đất nước, chắc chắn đã không có tình hình rối loạn này.

Chi Độn nói: “An công không hề nhìn nhầm Hoàn Huyền, kẻ này không thể là nhân tài trị nước. Sở dĩ ta nói ra tình hình sau khi Hoàn Huyền vào Kiến Khang là muốn Yến thí chủ chuyển lời đến Lưu Dự, càng để Hoàn Huyền ở lâu tại Kiến Khang, càng khiến cho các cao môn Kiến Khang nhận ra bản chất của Hoàn Huyền. An công không nhìn sai, Hoàn Huyền tuy có sức lấy nước, nhưng không có tài trị nước, chẳng làm nên chuyện lớn”.

Yến Phi hiểu ra, Chi Độn nói mấy lời này là muốn nhắc nhở Lưu Dự, đừng vội tấn công Hoàn Huyền, cho Hoàn Huyền có thời gian bộc lộ mình, khiến thiên hạ nổi giận, như vậy sau này sẽ dễ dàng phản kích Hoàn Huyền hơn, đồng thời cũng giảm sự tổn thất cho Kiến Khang đến mức thấp nhất. Chi Độn không hổ là một bậc danh tăng, Phật pháp cao thâm không nói, đối với chiến sự cũng có kiến giải xuất sắc, cho nên có thể trở thành bằng hữu thân thiết của Tạ An.

Hỏi: “Về chuyện đăng cơ xưng đế, Hoàn Huyền có hành động gì hay không?”.

Chi Độn khẽ đọc một tiếng Phật hiệu khẽ nói: “Xung đế? Yến thí chủ có biết mấy ngày nay ta nghe câu nói gì nhiều nhất hay không?”.

Yến Phi cũng hơi thắc mắc, không hiểu tại sao Chi Độn lại lảng sang chuyện chẳng ăn nhập gì, họ chẳng phải đang bàn chuyện Hoàn Huyền xưng đế sao? Cười khổ nói: “Ta hoàn toàn không đoán được, hơn nữa cũng chẳng có chút manh mối gì”.

Chi Độn thản nhiên nói: “Câu nói đó chính là ‘nếu An công vẫn còn...’”.

Yến Phi vỡ lẽ ra, thật ra Chi Động đã trả lời câu hỏi của chàng. Ai cũng biết Hoàn Huyền có ý đồ muốn đoạt ngôi nhà Tấn, cũng giống như năm xưa cha của Hoàn Huyền là Hoàn Ôn, lúc đó Hoàn Ôn bị Tạ An cản trở, còn Hoàn Huyền thì chẳng ai kiềm chế, cho nên khiến người ở Kiến An đều nhớ đến Tạ An, nghĩ rằng nếu Tạ An vẫn còn sống, Hoàn Huyền làm sao ngang tàng được. Người chết không thể sống lại, điều đó không thể xảy ra, từ đó có thể thấy vẫn còn có người bất mãn Hoàn Huyền, chỉ có điều họ không dám nói ra miệng mà thôi.

Chi Động nói: "Hôm qua Hoàn Huyền giả vờ giả vịt, thượng tấu thỉnh cầu hoàng thượng phê chuẩn cho y trở về Lợi Châu, nhưng lại buộc hoàng thượng hạ chiếu phản đối; đến sáng nay Hoàn Huyền lại có chủ ý mới, trình lên một bản tấu chương đòi tấu xuất đại quân Bắc phạt, nào là quét sạch Quan Trung, Hà Lạc, nhưng một mặt ép hoàng thượng hạ chiếu từ chối. Tất cả những động tác đó, chẳng qua là trước tiên 'gia thụ cứu tích', rồi trải đường cho việc 'thiền nhuộm', điều khiến người ta khinh bỉ".

Lần đầu tiên Yến Phi cảm nhận được Chi Động cũng là người yêu nước thương dân, chẳng trách nào có thể trở thành tri kỷ của Tạ An.

Chi Động cảm thán nói: "Mỗi khi triều đình có việc, thường là hai nhà Vương, Tạ đứng ra. Nhiều năm trước, An công đã đoán được tình hình này. A di đà Phật! Khi An công còn sống, ông ta không tiêu điều khoái hoặc như người ta thấy. Có lẽ con người không nên có tầm nhìn trí tuệ, nhìn thấu tất cả mọi thứ, bởi vì đó là gánh nặng và nỗi đau khổ, mùi vị mọi người say chỉ mình ta tỉnh càng khó chịu hơn, sự xấu xa của nhân gian khiến người ta cảm thấy chán nản".

Yến Phi hiểu sâu sắc lời của Chi Động, trường hợp bản thân chàng cũng là một kiểu mọi người say chỉ mình ta tỉnh, thân ở trong cuộc nhưng lại biết chuyện ngoài cuộc, từng có một khoảng thời gian tâm trạng chàng xuống dốc, may mà tất cả đã trở thành quá khứ, chàng đã nắm được bí mật và phương pháp "ra khỏi cuộc".

Nói: "An công còn có con cò Lưu Dự, đủ khiến Hoàn Huyền thua hết tất cả những thứ đã thắng được. Hoàn Huyền nôn nóng xung đột như vậy, chính là cho thấy y không màng đến sự sắp xếp của Ma môn, tự làm theo ý mình, đó là tin tốt lành đối với chúng ta".

Chi Động nói: "Bây giờ ở kinh sư Hoàn Huyền đắc thế, Ma môn nổi loạn, nếu không được Ngọc Tình giúp đỡ, chúng ta đã gặp kiếp nạn".

Yến Phi nói: "Sao đại sư không tạm thời rời khỏi Kiến Khang? Như vậy Ma môn sẽ mất đi mục tiêu".

Chi Động nói: "Có ích gì?".

Yến Phi nói: "Bây giờ chúng ta ở ngoài sáng, kẻ địch trong tối, nếu Ma môn dốc hết sức đối phó với đại sư, e rằng tại hạ và Ngọc Tình không cản nổi bọn chúng. Trong tình huống thông thường, có lẽ kẻ địch không dám chọc giận Tịnh Trai, nhưng bây giờ là thời kỳ đặc biệt, thật rất khó đoán. Đại sư là lãnh tụ Phật môn của miền Nam, chúng tôi tuyệt không thể sơ suất. Nếu đại sư chịu gặt đầu, tại hạ sẽ sắp xếp ổn thỏa".

Chi Độn nói: "Tất cả đều tùy duyên, nếu ý thí chủ cho rằng lão nạp nên tạm thời rời khỏi đây, vậy cứ làm theo cách của Yến thí chủ".

Yến Phi thở phào, Chi Độn phải rời khỏi đây khi được An Ngọc Tình đi theo bảo vệ, nói cách khác An Ngọc Tình phải tạm xa chàng một thời gian, nhưng quả thật là không còn sự chọn lựa nào khác, vấn đề lớn nhất là Yến Phi chàng không thể bộc lộ hành tung, như vậy không những sẽ khiến Ma môn cảnh giác mà còn làm cho Hoàn Huyền phách người truy bắt chàng. Nhưng trước sự thông tình đạt lý của Chi Độn, chàng cảm thấy rất an ủi.

Nói: "Sự việc cứ quyết định như vậy. Đêm nay đại sư cứ lên đường, đích đến là Thọ Dương, ta sẽ đưa đại sư một đoạn. Rời khỏi Kiến Khang, chúng ta sẽ có cách sắp xếp đại sư ngồi thuyền đến Thọ Dương".

Rồi thuật lại cuộc nói chuyện giữa Tiêu Noãn Ngọc và ma nhân đêm qua, hỏi: "Người mà bọn chúng gọi là Thánh quân, rốt cuộc là thần thánh phương nào?".

Chi Độn nhíu mày: "Ta chưa bao giờ nghe xưng hiệu này. Ma môn chia làm lưỡng phái lục đạo, mỗi phe đều có người thống lĩnh, chẳng ai phục ai. Nhưng đã có sự xuất hiện của Thánh quân, có thể thấy các phái của Ma môn đã đạt thành hiệp nghị, đoàn kết dưới tay người này. Người này có thể được tôn làm Thánh quân, môn đồ của Ma môn lại chịu nghe y sai khiến, chắc chắn y là kẻ siêu quần bậc nhất trong Ma môn, tài trí võ công của y cũng đủ phục chúng, Yến thí chủ phải để ý".

Yến Phi gặt đầu tỏ ý đã hiểu, bàn bạc chi tiết xong, Yến Phi đến tìm An Ngọc Tình.

oOo

● Bình! Bình! Bình!

Cao Ngạn tung mền ngồi dậy mà vẫn còn ngái ngủ, Doãn Thanh Nhã mỉm cười uyển chuyển bước vào ngồi xuống mép giường, vươn vai, nói: "Đêm qua ngủ thật là ngon, rất ít khi ngủ một giấc đến sáng thế này".

Thấy Cao Ngạn vẫn còn ngái ngủ, lại nhìn mình không chớp mắt, giận dữ nói: “Cao Ngạn chết tiệt! Đôi tặc nhãn của ngươi nhìn cái gì, nhìn ngày nhìn đêm vẫn chưa đủ sao?”.

Cao Ngạn cười hì hì: “Làm sao mà đủ? Nhìn cả đời vẫn không đủ! Huống chi đêm qua nàng không cho ta tiếp tục nhìn. Không còn giận ta nữa sao?”.

Doãn Thanh Nhã ngạc nhiên nói: “Giận ngươi cái gì?”. Cao Ngạn thầm mắng mình nhiều lời, cười gượng nói: “Không có gì, chỉ là thuận miệng hỏi vậy thôi! Đêm qua ta còn tưởng có thể cùng Nhã nhi chung giấc mộng đẹp, không ngờ bị Nhã nhi đuổi ra, khiến hình đơn bóng chiếc, trần trọc khó ngủ, sau khi tỉnh dậy suy nghĩ lung tung là điều khó tránh. Hà!”.

Doãn Thanh Nhã hừ bằng giọng mũi nói: “Ta thấy ngươi ngủ ngon giấc thì có, đập cửa cả buổi mới thấy ngươi tỉnh. Hì! Ngươi chọc giận ta điều gì? Tại sao ta không nhớ ra?”.

Cao Ngạn quay ra ngồi bên mép giường với nàng, cười gượng nói: “Chuyện quá khứ đã quên rồi thì thôi, tất cả bắt đầu từ ngày hôm nay. Chính là ngày tháng, ta và Nhã nhi tình đầu ý hợp đã một khoảng thời gian rồi, chừng nào mới có thể chính thức kết làm phu phụ, động phòng hoa chúc đây?”.

Doãn Thanh Nhã giận dữ nói: “Ai mà tình đầu ý hợp với kẻ đầu óc chỉ chứa toàn những thứ dơ bẩn như ngươi? Bây giờ chúng ta đi đánh trận thôi! Ngươi suốt ngày chỉ nghĩ làm thế nào chiếm tiện nghi của người ta, nhẫn nại một chút có được không?”.

Cao Ngạn đưa tay ôm vai nàng, cười nói: “Được được! Nhã nhi nói thế nào thì cứ thế ấy. Đừng tưởng ta không biết tâm sự của Nhã nhi, Nhã nhi muốn đợi cất cái trứng của Hoàn Huyền mới động phòng hoa chúc với ta. Ha! Sao ta lại không biết. Song lần này ta nghĩ ra đại kế phản công Ba Lăng, dầu thế nào cũng đã lập được công lao hăn mã! Tạm thời Nhã nhi tuy không dùng đại tiện nghi để cảm tạ ta, cất tiểu tiện nghi cũng nên tặng cho ta chứ!”.

Doãn Thanh Nhã để mặc hấn ôm ấp, thản nhiên nói: “Đã trừ rồi!”.

Cao Ngạn lạc giọng: “Đã trừ rồi!”.

Doãn Thanh Nhã nhin cười nói: “Trời tạo nghiệp còn có thể tha, tự tạo nghiệp không thể sống! Ai bảo ngươi rêu rao đã từng hôn môi của Nhã nhi, nếu không phải thực sự để tên tiểu tử nhà ngươi chiếm phần tiện nghi này, ta đã một kiếm chém chết ngươi!”.

Cao Ngạn thấy nhột trong lòng, nói: “Có thể hôn môi Nhã nhi là thành tựu lớn nhất của Cao tiểu tử ta cho đến bây giờ, nhất thời không nén được nên công bố, đó là chuyện thường tình, nếu không còn chuyện gì có thể kiếm chế nổi lão Trác điền khùng kia? Hà!”.

Doãn Thanh Nhã nói: "Công tội trừ nhau chính là công tội trừ nhau, không được thương lượng. Muốn chiếm tiện nghi nhiều hơn phải không? Vậy cứ tiếp tục lập công đi".

Cao Ngạn thuận miệng hỏi: "Muốn lập công thế nào?".

Doãn Thanh Nhã bực bội nói: "Ta không rảnh đôi co với ngươi nữa, ta đang lo lắng một chuyện!".

Cao Ngạn ngạc nhiên hỏi: "Là chuyện gì?".

Doãn Thanh Nhã khẽ nói: "Ta sợ người của Đại Giang bang sẽ tìm Thiên thúc tính sổ".

Cao Ngạn ngạc nhiên hỏi: "Ai là Thiên thúc? Ta đã từng gặp y chưa?".

Doãn Thanh Nhã bực tức nói: "Thiên thúc chính là Hồ Khiếu Thiên, ngươi chưa từng nghe thấy sao? Uống cho ngươi tự nhận là thủ tịch phong môi của Biên Hoang Tập".

Cao Ngạn cười gượng nói: "Đã nghe đã nghe! Ông ta là phản đồ của Đại Giang bang, theo quy củ giang hồ, những chuyện này chúng ta khó xen vào".

Doãn Thanh Nhã giận dữ nói: "Nhưng ông ta là người của Lương Hồ bang chúng ta! Tên tiểu tử chết tiệt, mau nghĩ cách cho ta".

Cao Ngạn nói: "Bảo ông ta trốn xa một chút là được rồi!".

Doãn Thanh Nhã bực bội nói: "Ta chính là không muốn Thiên thúc phải trốn đến Tây Tạng sống những ngày tháng thê lương, ông ta rất trung thành với sư phụ, nếu vong linh sư phụ biết ta không bảo vệ được cho sư thúc, sẽ trách ta".

Nhắc đến Nhiếp Thiên Hoàn, Doãn Thanh Nhã đỏ ửng hai mắt, nước mắt rung rung.

Cao Ngạn lập tức đầu hàng, nói: "Chuyện này phải nói với Lưu Dụ mới được, nếu không chẳng ai dám lên tiếng với đại tiểu thư. Mẹ ta ơi, chờ hạ được Ba Lãng mới lo đến chuyện này được không?".

Doãn Thanh Nhã phấn khởi nói: "Tha cho ngươi đó! Ngươi nhất định phải thuyết phục gã Lưu Dụ kia".

Cao Ngạn vỗ ngực nói: "Nếu không được sẽ nhờ Yến Phi nói với Lưu Dụ, lẽ nào gã không chịu? Việc này cứ để cho ta".

Rồi nhìn nàng đầy vẻ ham muốn thêm hỏi: "Đây có phải là một công lớn không?".

Doãn Thanh Nhã đứng bật dậy nói: "Đương nhiên là công lớn bằng trời, nhưng đáng tiếc ngươi vẫn chưa lập được công".

Cao Ngạn toan tóm lấy nàng, nhưng Doãn Thanh Nhã lắc người một cái, ra khỏi phòng rồi.

Cao Ngạn nằm ngửa xuống giường, cảm giác hạnh phúc lan tỏa toàn thân, được thê tử như vậy, còn cần gì nữa, chỉ nghĩ đến khi đại công cáo thành, cùng Tiểu Bạch Nhạn động phòng hoa chúc, hẳn đã cảm thấy không uống kiếp này.

oOo

Tiếng nói của Nhậm Thanh Thị vang lên ngoài phòng: “Tam ca! Tổng đại ca đến rồi! Đang đợi huynh ở ngoài sảnh”.

Đồ Phụng Tam ngồi dậy, lòng cười khố, Nhậm Thanh Thị gọi y là “Tam ca”, khiến y cảm thấy toàn thân không thoải mái, nhưng còn có cách nào nữa? Nàng tỏ vẻ tất cả đều là người của mình, dù cho biết sự thật là như vậy, hoặc phát triển đến mức này, y vẫn cảm thấy có gì đó khó chấp nhận, không thể nào đối mặt với hiện thực này.

Y không lấy làm lạ vì sao Tống Bi Phong đến tìm, bởi vì chuyện đầu tiên sau khi đến Kiến Khang là thông qua ám khí truyền đạt thông tin cho Tống Bi Phong, y chỉ lấy làm lạ tại sao đến bây giờ Tống Bi Phong mới đến gặp. Rửa mặt xong, Đồ Phụng Tam ra ngoài sảnh gặp Tống Bi Phong, Nhậm Thanh Thị đang pha trà mời Tống Bi Phong. Sào huyết bí mật này nằm ở thành Tây, nơi có đông người, kể bên Thạch Đầu thành, bên ngoài và nhà dân xung quanh không có gì khác lạ.

Nhậm Thanh Thị tươi cười bung trà lên rồi lui vào trong phòng, để họ nói chuyện được thoải mái.

Đồ Phụng Tam ngạc nhiên nói: “Tổng đại ca không lấy làm lạ tại sao ta ở chung với nàng ư?”.

Tống Bi Phong nói: “Ta vừa đến Kinh Khẩu gặp Lưu soái, đêm qua mới chạy về, cho nên có gì lạ đâu?”.

Rồi nói ra nguồn cơn, xong xuôi mới buồn bã nói tiếp: “Sau khi trở về ta muốn nhân lúc trời chưa sáng lên vào hẻm Ô Y gặp đại tiểu thư, chuyển lời của Lưu soái, nào ngờ hẻm Ô Y canh phòng cẩn mật, lại còn có cao thủ kẻ địch đi tuần, ta sợ đánh cỏ động rắn nên chỉ đành bỏ ý định”.

Đồ Phụng Tam trầm ngâm một chốc, hỏi: "Lưu soái và tôn tiểu thư có mối quan hệ không bình thường, đúng không?".

Tống Bi Phong cười khở nói: "Thật ra ta chỉ biết nhiều hơn người một ít. Lần trước về Kiến Khang, ta vâng lệnh tôn tiểu thư, sắp xếp cho họ gặp riêng, còn giữa họ xảy ra chuyện gì. Ta không biết".

Đồ Phụng Tam ngạc nhiên: "Tại sao tôn tiểu thư muốn gặp Lưu soái?".

Tống Bi Phong thở dài: "Chuyện này nói ra thì dài, trong đó liên quan đến nữ nhi xinh đẹp của Vương Cung là Vương Đạm Chân, mà tôn tiểu thư chính là bạn thân thiết của Vương Đạm Chân. Chao ôi! Ta nói cho người nghe! Lưu soái đã từng yêu Đạm Chân tiểu thư, kết quả không cần ta nói ra phải không?".

Đồ Phụng Tam giật mình. Tống Bi Phong nghiêng răng nói: "Bây giờ chuyện ta muốn làm nhất là giết tên tiểu tử Hoàn Huyền này, ta tuyệt đối không màng đến chuyện sinh tử của cá nhân".

Đồ Phụng Tam nhìn Tống Bi Phong với ánh mắt sáng lấp lánh, trầm giọng nói: "Làm vậy chỉ hy sinh vô ích, nếu không ổn, không bị bắt cũng chết, lọt vào tay người của Ma môn, nói không chừng sẽ tiết lộ bí mật của chúng ta. Chuyện nhỏ không nhìn sẽ hỏng chuyện lớn, bản thân Hoàn Huyền võ công cao cường, thị vệ cận thân thuộc toàn là cao thủ thuộc hạng nhất đẳng, Yến Phi cũng chẳng làm gì được y, huống chi đã có cao thủ Ma môn toàn lực bảo vệ Hoàn Huyền. Tống đại ca chớ làm bậy".

Tống Bi Phong buồn bã gật đầu.

"Xin chào hai vị đại ca!".

Hai người nhìn ra, Yến Phi phóng tọt vào cửa sổ, đến bên hai người, mỉm cười nói: "Đồ huynh nói đúng, tất cả phải thương lượng, nhưng đừng làm càn, nếu Hoàn Huyền dễ dàng bị tiêu diệt, ta đã lập tức đi làm".

Đồ Phụng Tam cười nói: "Có đệ nhất cao thủ Biên Hoang của chúng ta, chuyện gặp đại tiểu thư có thể dễ dàng".

Yến Phi vui vẻ ngồi xuống nói: "Nhậm hậu đầu?".

Đồ Phụng Tam dùng ánh mắt ra hiệu Nhậm Thanh Thị đang ở trong.

Yến Phi nói: "Ta vừa từ bờ bắc của Đại Giang trở về, vừa khéo gặp phải một chuyện chấn động lòng người, các người đoán thử ta đã thấy chuyện gì?".

Tống Bi Phong chẳng có lòng dạ nào đoán câu đố, Đồ Phụng Tam thì hoàn toàn không có manh mối, cho ngựa tay tổ ý đầu hàng.

Yến Phi phấn khởi nói: "Ta nhìn thấy chiếc Kỳ Binh hiệu treo cờ của Bắc Phủ binh và Lưu gia chúng ta, công nhiên xông vào đoạn sông Đại Giang thuộc Kiến Khang, người chủ sự chắc chắn là Lão Thủ, chiến hạm của kẻ địch xông ra chặn lại đều bị phản kích, lại còn có một chiếc bị đánh đắm, đúng là rất tuyệt vời. Lúc đó có hàng trăm người đứng trên bờ xem, việc này chấn động toàn thành, phen này chắc chắn Hoàn Huyền mất mặt. Lão Thủ đúng là tài giỏi".

Hai người đều ngạc nhiên. Đồ Phụng Tam ngạc nhiên nói: "Lão Thủ điều khiển chiếc Kỳ Binh hiệu đi đâu? Tại sao lại bỏ dễ lấy khó?".

Yến Phi nói: "Đây là tin tốt lành Lương Hồ bang truyền tới, bởi vì ta thấy trên đài chỉ huy còn có Đổ Tiên của chúng ta. Lần này Kỳ Binh hiệu nghênh ngang tiến tới, lộ rõ lợi hại, chính là một phương thức truyền đạt quân lệnh mới lạ của Lưu soái, đồng thời cũng bày tỏ thiện cảm đối với Lương Hồ bang, cũng khiến cho Hoàn Huyền nghi thần nghi quỷ cũng không có cách nào đối phó".

Tống Bi Phong nói: "Chiều này rất cao minh, một chiếc chiến thuyền thì có thể đè bẹp uy phong của Hoàn Huyền".

Đồ Phụng Tam vui mừng nói: "Xem như cũng có tin tức tốt lành khiến lòng người phấn chấn, nếu Lương Hồ bang có thể lấy lại Ba Lăng, Hoàn Huyền sẽ rơi vào thế cực trước sau đều bị tấn công".

Yến Phi nói: "Rốt cục đã xảy ra chuyện gì? Tại sao Lưu đại ca muốn giết Hoàn Huyền?".

Đồ Phụng Tam nói ra nguyên nhân, sau đó nói: "Bây giờ chúng ta không có cách nào đến hẻm Ô Y gặp đại tiểu thư, may mà có Yến Phi huynh ở đây, chuyện này chỉ có một mình huynh là làm được".

Tống Bi Phong nói: "Tôn tiểu thư là hậu bối được An công thương yêu nhất, ta không thể để Hoàn Huyền làm tổn thương nàng".

Yến Phi nói: "Chúng ta đương nhiên không để Tôn tiểu thư xảy ra chuyện như Vương Đạm Chân, nhưng ta phải đợi đến khi màn đêm buông xuống mới có thể lên vào Tạ phủ mà không gây kinh động đến bất cứ ai". Rồi nháy mắt với hai người.

Nhậm Thanh Thị xuất hiện ở cửa sau, mừng rỡ nói: "Yến gia đã về rồi!", rồi khom người thi lễ.

Yến Phi đứng dậy trả lễ, cười nói: “Nhậm hậu đến thật đúng lúc, lần này ta có việc quan trọng muốn thương lượng với Nhậm hậu”.

Đồ Phụng Tam hiểu ra, với con người của Yến Phi, nếu không phải có chuyện, tuyệt đối sẽ không chủ động tiếp xúc với Nhậm Thanh Thị, không chàng không quên thù cũ mà là không muốn giả vờ giả vịt.

Nhậm Thanh Thị vui vẻ ngồi xuống, cúi đầu cảm kích nói: “Chỉ cần Yến gia căn dặn, Thanh Thị sẽ tận sức tận tâm. Sở dĩ Thanh Thị có ngày hôm nay, tất cả mọi thứ đều bắt đầu từ đầu, toàn nhờ Yến gia đại nhân đại lượng, không chấp nhất lỗi lầm của Thanh Thị”.

Đồ Phụng Tam và Tống Bi Phong đều hiểu ý của Nhậm Thanh Thị, bởi vì Yến Phi có sức ảnh hưởng mang tính quyết định đối với Lưu Dự, nếu Yến Phi giở trò, hành động đối phó với Lý Thực Trang chắc chắn sẽ khó thành.

Yến Phi mỉm cười nói: “Chuyện quá khứ cứ để nó trôi qua. Ta trở về đây tìm Nhậm hậu là sợ sự việc có biến, chúng ta phải thay đổi kế hoạch. Mọi người đều ngạc nhiên.

- o O o -